

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Q. H. D.**, zastoupen Mgr. Azrou Drozdek, advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č. j. 21 A 60/2024-29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č. j. 21 A 60/2024-29, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-151792-4/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 22 363 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně, Mgr. Azry Drozdek, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č. j. 21 A 60/2024-29, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-151792-4/SO-2024. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 8. 2024, č. j. OAM-08448-19/DP-2024, jímž byla podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 27. 3. 2024 na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Žalobce k žádosti mj. doložil „*Jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání*“ vystavené dne 5. 10. 2023 Fakultou strojního inženýrství Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem (UJEP), z něhož vyplývá, že byl přijat do Přípravného jazykového kurzu českého jazyka pro cizince organizovaného UJEP ve spolupráci se Vzdělávacím centrem Association. Po jeho úspěšném absolvování a splnění přijímacích podmínek mohl žalobce pokračovat studiem ve studijním programu Fakulty sociálně ekonomické UJEP B6208 „*Ekonomika a management*“ v rámci bakalářského studijního oboru stejného názvu. Jazykový kurz měl trvat od 1. 4. 2024 do 30. 6. 2025. Ze sdělení fakulty k dotazu pracovníka správního orgánu I. stupně dále vyplynulo, že po udělení pobytového oprávnění měl být žalobce zařazen do aktuálně probíhajícího kurzu v rozsahu 900 hodin českého jazyka. Dále byla k žádosti doložena smlouva o zajištění ubytování a potvrzení o zůstatku na účtu žalobce, který k 2. 1. 2024 činil zhruba 180 033 043 vietnamských dongů (VND), tj. v tehdejší kurzu zhruba 170 000 Kč.

[3] V rámci pohovoru provedeného dle § 169k odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 27. 3. 2024 pracovníkem zastupitelského úřadu žalobce vypověděl, že v červenci 2023 dokončil ve Vietnamu všeobecnou střední školu, je nezaměstnaný a žije s rodiči. Rodiče mají dohromady měsíční příjem přibližně 50 milionů VND. S přípravou žádosti mu pomáhala jazyková škola OCA (jedná se právě o zmiňované Vzdělávací centrum Association – pozn. NSS) a agentura SANGU, kde absolvoval též online měsíční kurz češtiny, za který zaplatil 400 EUR. Za překlad příslušných dokumentů žalobce zaplatil 2 miliony VND. Jazykový kurz měl podle žalobce trvat od 1. 4. 2024 do 30. 6. 2025. Výuka měla probíhat každý pracovní den od 8:00 do 12:00 hodin. Celková cena kurzu podle něj činila 5 000 EUR, přičemž polovinu již uhradil; druhou polovinu měl podle jeho slov zaplatit přítel rodičů. Žalobce nevěděl, jak se daná osoba jmenuje. Po absolvování jazykového kurzu hodlal žalobce studovat obor „*Ekonomika a management*“ na UJEP. Žalobce se zajímá o ekonomickou spolupráci mezi Vietnamem a EU a o oblast mezinárodního obchodu. Pamatoval si, že jedním z předmětů měla být makroekonomie. Žalobce si ČR ke studiu zvolil z důvodu kvality zdejšího vzdělávacího systému; uvedl, že mnoho českých vysokých škol se umísťuje na předních příčkách v Evropě (např. „*VŠA Praha*“). O studiu na jiných univerzitách neuvažoval, neboť na internetu našel informace pouze o UJEP. Ke studiu na této vysoké škole se žalobce může přihlásit každý rok od ledna do dubna. Studium mělo být v češtině, přičemž žalobce nevěděl, zda se v rámci tohoto studia učí i jiný cizí jazyk. Zkouškové období je podle žalobce v květnu nebo červnu. Žalobce do doby pohovoru nehledal informace o tom, jak mělo být studium ukončeno, neboť to hodlal zjistit až v ČR. Pracovat během studia žalobce neplánoval, jeho rodiče mu měli každý měsíc posílat 50 až 60 milionů VND. Na studium měl k dispozici zhruba 180 milionů VND, a to od rodičů. Celkové náklady na studium žalobce odhadl na 500 milionů VND. Žalobce měl bydlet na adrese S. X, P. X, přičemž jazykové studium se mělo konat na adrese S. X v P. Do školy se hodlal dopravovat městskou hromadnou dopravou, což mělo dle jeho výpovědi trvat cca 25 až 30 minut. Pokud by byla jeho žádost zamítnuta, čekal žalobce dle jeho slov výkon povinné vojenské služby.

[4] V rámci výsledku provedeného dle § 169k odst. 2 zákona o pobytu cizinců dne 17. 7. 2024 pracovníkem zastupitelského úřadu žalobce vypověděl, že středoškolské vzdělání ve Vietnamu ukončil dne 1. 7. 2023, přičemž maturoval z matematiky, angličtiny, zeměpisu, občanské výchovy, vietnamské literatury a historie. Byl přijat i na vysokou školu ve Vietnamu, nicméně si přeje studovat v ČR, konkrétně obor „*Ekonomika a management*“ na

pokračování

UJEP, neboť studium v zahraničí mu poskytne příslušné znalosti a dovednosti a je pro něj také způsobem, jak si rozšířit obzory a poznat svět. Dle žalobce studenti ve Vietnamu nemohou po ukončení školy najít vhodnou práci. Pokud bude studovat v zahraničí, bude mít větší šanci uspět na trhu práce ve Vietnamu. Žalobce též v rámci výsledku napsal na výzvu pracovníka zastupitelského úřadu několik základních slov v češtině, a to s jednou chybou. Anglicky se žalobce učil od třetí do dvanácté třídy. Pokud jde o předměty, které měl na UJEP absolvovat, žalobce jmenoval mikroekonomii a makroekonomii, informatiku pro manažery, politologii a anglický jazyk. Nevěděl přesně, co je předmětem oboru makroekonomie. Dle žalobce je ke splnění podmínek zápisu k tomuto studiu třeba odevzdat portfolio a doklad o vykonání zkoušky z českého jazyka na úrovni B1. Žalobce věděl, že UJEP se nachází v Ústí nad Labem asi 90 km severozápadně od Prahy, orientoval se v tom, jak probíhá přijímací řízení a dokázal správně vysvětlit pojem nostrifikace. Na druhou stranu nevěděl, co je diplomová práce ani kreditový systém. Jako absolvent se žalobce dle svých slov může uplatnit v oboru marketingu a v nižším nebo středním managementu. V ČR je dle něj vyspělé školství na světové úrovni. Na otázky týkající se hlavního města ČR, české měny a jejího kurzu vůči VND žalobce odpověděl správně, k tomu dodal, že z youtube mohl poznat krásu ČR, starobylé zámky a hrady, ale víc o ČR podle své výpovědi neví. Na otázku, co je Evropská unie, uvedl, že jde o „společenství založené v Evropě“. Žalobce nevěděl, kdy ČR do EU vstoupila. Dále mu pracovník zastupitelského úřadu zadal následující úkol: „Jmenujte 2-3 způsoby, jakými je možné zadat funkci. K čemu tato zadání slouží a z jakých důvodů se používají?“ Žalobce sdělil, že zná „funkci souřadnic desetimístných číslic, desítková soustava“. Žalobce uvedl jako hodnotu čísla π „3,14“, ale nevěděl, k čemu se toto číslo používá. Na tuto odpověď následně pracovník zastupitelského úřadu reagoval takto: „Kdo Vám řekl, abyste se tuto hodnotu naučil zpaměti?“ Na to žalobce neodpověděl. Na dotaz, jak se vypočítá obsah kruhu, žalobce uvedl: „Obsah kruhu? To je vše.“ Během pohovoru měl žalobce vyřešit následující příklad: „Žárovka po slevě 20 % stojí 300 Kč. Kolik stála před slevou?“ Žalobce dospěl k závěru, že původně stála 600 Kč. Žalobce nevěděl, čím se zabývá „lineární algebra“. K dotazu, co je nabídka a poptávka, žalobce sdělil, že nabídka je „čín, kterým firmy a závody uvádějí své výrobky na trh, a poptávka je potřeba obyvatelstva nebo firem daného zboží“. Žalobce mezi významné ekonomy zařadil Adama Smithe, který je podle něj jedním ze zakladatelů moderní ekonomie. Zmínil též Karla Marxe. Na dotaz, co je management, žalobce odpověděl, že se jedná o „proces ovládnutí řízení“. Na otázku, do jakých „tří úrovní“ lze management „rozdělit“, žalobce neznal odpověď.

[5] Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že existují závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu využít k jinému účelu, než je deklarované studium. Správní orgán zdůraznil zejména nedostatečnou znalost vybraného oboru a českého vzdělávacího systému u žalobce, jeho nepřesvědčivou motivaci ke studiu, nedostatečnou jazykovou připravenost a rozpory v údajích o finančním zajištění pobytu. Podle správního orgánu I. stupně žalobce nepředložil relevantní informace o plánovaném studiu a jeho odpovědi byly vágní či neúplné, což zakládá důvodné podezření ze zneužití pobytového oprávnění. Správní orgán I. stupně rovněž posoudil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a uzavřel, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah, neboť žalobce je svobodný, bezdětný a veškeré rodinné vazby má ve Vietnamu; na území České republiky dosud nepobýval a nemá zde žádné vazby. Z těchto důvodů správní orgán I. stupně zmíněným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024, č. j. OAM-08448-19/DP-2024, žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců

zamítl, neboť dospěl k závěru, že existuje důvodné podezření, že povolení by bylo žalobcem zneužito k jinému účelu.

[6] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná výše uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-151792-4/SO-2024, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná připomněla, že doložení potřebných náležitostí žádosti je pouze jednou z podmínek pro vydání povolení a že správní orgán je oprávněn zkoumat i skutečný účel pobytu a existenci důvodů pro nevydání povolení. S odkazem na judikaturu žalovaná konstatovala, že žádost lze zamítnout, existují-li konkrétní důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že deklarovaný účel je pouze formální. Pohovor i výslech jsou legitimními a efektivními nástroji k ověření skutečné motivace a znalostí žadatele. Ze záznamu o pohovoru a z protokolu o výslechu plyne, že žalobce nedisponoval dostatečnými ani konkrétními informacemi o zvoleném studiu, nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, proč si vybral právě UJEP ani jak studium navazuje na jeho předchozí vzdělání a budoucí profesní plány. Jeho tvrzení o významu mezinárodního obchodu nebylo podloženo znalostí zvoleného studijního programu, který se této oblasti přímo nevěnuje. Žalovaná rovněž uvedla, že nelze přehlédnout nedostatky ve znalostech základních matematických a ekonomických pojmů u žalobce, jakož i jeho velmi omezenou znalost anglického jazyka, a to i po dlouhodobém studiu. Tyto skutečnosti podle jejího názoru zpochybňují reálnost studijního záměru. Žalovaná zdůraznila, že ač nelze po žadateli požadovat naprosto detailní znalost budoucího studia, lze očekávat, že bude schopen konkrétně a věrohodně vysvětlit svou motivaci a prokázat základní přehled o oboru, který hodlá studovat. Žalovaná neshledala, že by dané rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná uzavřela, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav v souladu se zákonem, své úvahy řádně odůvodnil a jeho závěr o existenci závažných a objektivních důvodů k domněnce o zneužití pobytového oprávnění ob stojí.

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 22. 5. 2025, č. j. 21 A 60/2024-29, zamítl. Městský soud předně konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné. Dále soud zdůraznil, že v návaznosti na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice 2016/801“) jsou správní orgány oprávněny zkoumat, zda je skutečným záměrem žadatele studium. V této souvislosti též městský soud s odkazem na judikaturu konstatoval, že při zamítnutí žádosti z důvodu možného zneužití nese důkazní břemeno správní orgán. Ten musí svůj závěr opřít o souhrn objektivních skutečností a závažných indicií, z nichž plyne, že deklarovaný účel není účelem skutečným, a o subjektivní prvek spočívající v úmyslu žadatele získat výhodu pobytu umělým vytvořením takových podmínek. Správní orgány však nejsou povinny prokazovat, k jakému konkrétnímu jinému účelu má být pobyt zneužit. Podle městského soudu mohou objektivní a závažné důvody k domněnce o formálnosti deklarovaného účelu vyplynout právě z pohovoru se žadatelem.

[8] Dle městského soudu může k závěru o zneužití pobytového oprávnění vést kumulace dílčích, avšak závažných indicií, jako je neznalost jazyka studia, neschopnost žadatel věrohodně popsat svou motivaci, neznalost podmínek a průběhu studia či důvodů volby ČR. V daném případě žalobce při pohovoru nedokázal specifikovat stupeň zamýšleného studia,

pokračování

když hovořil o titulu „*master*“, neznal průběh přijímacího řízení a identifikoval pouze jediný předmět prvního ročníku. Nevěděl, jakým způsobem bude studium ukončeno, co je diplomová práce ani kreditový systém. Nedokázal přesvědčivě vysvětlit, proč si zvolil obor „*Ekonomika a management*“, pokud jej údajně motivoval zájem o mezinárodní obchod, který je samostatným oborem. Správní orgány přitom poukázaly na absenci přímé souvislosti mezi zvoleným oborem a mezinárodním obchodem. Při následném výslechu byly žalobci kladeny rovněž základní vědomostní otázky z matematiky, ekonomie a managementu. Podle městského soudu se jednalo o bazální dotazy, na něž žalobce nedokázal správně odpovědět, s výjimkou hodnoty konstanty π . Soud nepřisvědčil námitce, podle níž se správní orgán stavěl do role examinátora; žalobce neabsolvoval test, byly mu položeny pouze základní otázky, jejichž účelem bylo ověřit skutečný zájem o studium. Je přitom namístě, aby uchazeč o vysokoškolské studium měl alespoň rámcovou představu o jeho obsahu. Městský soud tak uzavřel, že správní orgán I. stupně i žalovaná správně vyhodnotily obsah pohovoru a výslechu jako důkaz vedoucí k domněnce o zneužití pobytu. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nešlo jen o pouhé domněnky či spekulace, nýbrž o souhrn závažných indicií. I kdyby jednotlivé nevědomosti mohly být posouzeny jako omyl či náhoda, v jejich vzájemné souvislosti byla překonána míra pouhých domněnek. Závěrem městský soud k úvahám žalované o obcházení kvót stanovených pro žadatele o zaměstnanecké karty z Vietnamu uvedl, že správní orgány nejsou povinny zkoumat, za jakým konkrétním účelem by mělo dojít ke zneužití pobytového oprávnění.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž předně namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud jeho argumenty odbyl bez předložení vlastních přesvědčivých úvah a nevypořádal všechny žalobní body. Stěžovatel připomíná, že zaprvé namítal, že správní orgány neunesly důkazní břemeno ohledně tvrzeného zneužití pobytového oprávnění. Zadruhé poukazoval na to, že správní orgán I. stupně není ze zákona povolán prověřovat „studijní předpoklady“ uchazečů o studium, a pokud by tak činit mohl, nesmí jeho postup vykazovat znaky libovůle. Podle stěžovatele musí být kladené otázky relevantní a metodicky ověřitelné z hlediska správnosti jejich obsahu i odpovědí. Praxe, kdy jsou žadateli pokládány libovolné otázky z různých vědních oborů, často formulované jako hledání definice teoretických pojmů, a správní orgán následně sám hodnotí správnost odpovědí, podle stěžovatele překračuje zákonné meze. Těmito obecnějšími námitkami, které se netýkají jen jeho případu, ale širší správní praxe, se městský soud podle stěžovatele vůbec nezabýval, ač šlo o stěžejní bod žaloby. I kdyby byly jeho odpovědi shledány nesprávnými, uznání této námitky by podle něj muselo vést ke zrušení správního rozhodnutí. Nezohlednění této otázky proto podle stěžovatele zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[10] Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně aplikoval unijní standard pro posouzení zneužití pobytového oprávnění. Stěžovatel odkazuje na čl. 5 odst. 3 směrnice 2016/801, podle něhož má státní příslušník třetí země při splnění stanovených podmínek nárok na vydání povolení k pobytu za účelem studia. To tedy nelze vnímat jako pouhé privilegium a jeho odeprání musí být podloženo dostatečně závažnými a přesvědčivými důvody. Podle stěžovatele musí závěr o zneužití vycházet z objektivních skutečností, konkrétních důkazů nebo souhrnu závažných indicií. Městský soud však přistoupil k věci jednostranně a hodnotil izolovaně pouze jeho neznalosti, aniž by dostatečně zohlednil

indicie svědčící ve prospěch skutečné motivace ke studiu. Stěžovatel nezasílá, že neznal všechny detaily týkající se studia, nicméně tvrdí, že v kontextu své situace disponoval dostatečnými informacemi. Zdůrazňuje, že se v době podání žádosti ucházel o jazykový kurz, který představuje běžnou součást prvního roku studia cizinců. Nejde tedy o účelový manévr. Stěžovatel připomíná, že věděl o časové náročnosti kurzu, o svém denním rozvrhu i o možnosti pozdějšího nástupu. Absolvoval online kurz češtiny a byl schopen napsat několik českých slov. Znal umístění vybrané vysoké školy a správně vysvětlil pojem nostrifikace. Za nerozhodné stěžovatel považuje, že detailně neznal informace o studiu. Správní orgány mohou prostřednictvím pohovoru ověřovat skutečný účel žádosti, rozsah a způsob zkoumání však musí mít objektivní meze. V jeho případě byly podle něj kladeny nestandardní otázky, například na lineární algebru, různé způsoby zadání funkcí či význam hodnoty π , přičemž reakci pracovníka zastupitelského úřadu na jeho správnou odpověď ohledně hodnoty této konstanty stěžovatel vnímal jako nestandardní. Podle stěžovatele soud nemůže své subjektivní hodnocení „bazálnosti“ otázek přenášet na žadatele, který nemá zkušenost s průběhem pohovoru. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by uchazeč o jazykovou přípravu musel excelentně ovládat odborné pojmosloví oboru, na nějž dosud ani nebyl přijat. Základní představou o oboru stěžovatel disponoval.

[11] Stěžovatel též poukazuje na absenci jakékoli metodiky určující, jakým způsobem mají být motivace studentů ověřovány. Vzniká tak široký prostor pro libovůli správního orgánu, který může klást v podstatě jakékoli otázky a hodnotit odpovědi podle vlastního uvážení. Odkaz žalované na kvóty pracovní migrace do ČR z Vietnamu podle stěžovatele nemá vztah k jeho žádosti, neboť stěžovatel deklaroval, že hodlá studovat, nikoli pracovat a že bude finančně zajištěn rodiči i z vlastních úspor. Odkaz na pracovní kvóty podle něj naznačuje, že správní orgány předjímalý jeho budoucí záměr získat pracovní povolení, aniž by pro takový závěr existoval důkaz. Postup žalované proto stěžovatel vnímá jako projev generální prevence spočívající v hledání důvodů pro zamítnutí žádosti, což podle něj městský soud svým rozsudkem aproboval.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadený rozsudek i na správní rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti podle ní v podstatě opakuje námitky uplatněné již v odvolacím řízení a následně v řízení před městským soudem. Žalovaná setrvává na svém názoru, že v daném případě byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Má za to, že při vydání rozhodnutí postupovala v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů podle správního řádu i v souladu s dalšími právními předpisy a že ze správního spisu žádné pochybení nevyplývá. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť

pokračování

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Stěžovatel v posuzované věci namítá zásadní pochybení žalované i městského soudu (zejména nesprávné posouzení otázky, zda správní orgány unesly důkazní břemeno ohledně prokázání důvodného podezření, že žádané povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia by bylo stěžovatelem zneužito k účelu jinému), která by mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení a která nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou ve své judikatuře posuzoval již mnohokrát. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z podstatných námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, publ. pod č. 116/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost však na druhou stranu není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn,

ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uváženo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[19] Rozsudek městského soudu vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, jedná se o odůvodněné a srozumitelné rozhodnutí. Je z něj patrné, proč městský soud nepovažoval žalobní body za důvodné. Městský soud své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů. V zásadě též reagoval na stěžovatelovu argumentaci předloženou v žalobě. Je pravdou, že městský soud explicitně nereagoval na argument, dle níž správní orgán I. stupně není ze zákona povolán prověřovat „studijní předpoklady“ uchazečů o studium, nicméně z odůvodnění rozsudku plyne, že městský soud takový postup aproboval, tedy považoval takové posouzení za souladné se zákonem. Sám totiž, stejně jako správní orgány, hodnotil stěžovatelovy odpovědi na jemu položené otázky a na jejich základě dospěl k závěru, že z nich plyne stěžovatelův úmysl zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu, než je studium. S ohledem na uvedené tedy nelze jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Jinou věcí je však správnost závěrů městského soudu, která bude posouzena níže.

[20] Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2025, „*[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“.

[21] Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců „*[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*“.

[22] Pro nyní posuzovanou věc je podstatná též směrnice 2016/801. V čl. 20 odst. 2 směrnice 2016/801 upravuje několik fakultativních důvodů zamítnutí žádosti. Jedním z nich je podle písmene f) tohoto ustanovení situace, kdy má členský stát „*důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí*“, a na tuto úpravu odkazovaly jak správní orgány, tak i městský soud. Citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro

pokračování

neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia je tak třeba vykládat v souladu se směrnicí 2016/801, a to mj. právě s čl. 20 odst. 2 písm. f) této směrnice, jenž umožnil jejich uplatnění při posuzování žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Přitom čl. 5 odst. 3 směrnice 2016/801 výslovně stanoví, že jakmile jsou splněny všechny obecné i zvláštní podmínky pro udělení povolení, má státní příslušník třetí země na povolení nárok.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu již konstatoval, že toto ustanovení směrnice, které zakládá nárok na povolení, zároveň vytváří důležité interpretační vodítko. Povolení tak není možné vnímat jako privilegium a pokud ho členský stát hodlá odepřít, musí k tomu mít dostatečně závažné a přesvědčivé důvody. Příslušné státní orgány jsou oprávněny zkoumat, zda žadatel nemá v úmyslu využít vízum k jinému než v žádosti deklarovanému účelu. Dle směrnice 2016/801 může být žádost o povolení k pobytu zamítnuta, pokud správní orgány mají k dispozici důkazy nebo závažné a objektivní důvody směřující k domněnce, že by státní příslušník třetí země v daném státě pobýval za jiným účelem, než pro který o přijetí žádá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, na nějž odkazovali městský soud i stěžovatel). Také Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 29. 7. 2024, *Perle*, C-14/23, ECLI:EU:C:2024:647, na nějž rovněž poukazovali správní orgány, městský soud i stěžovatel, potvrzuje, že příslušné orgány členských států jsou oprávněny ověřovat i skutečný záměr žadatele studovat. Příslušný orgán je povinen podložit svůj závěr o zneužití práva jednak souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo jí sledovaného cíle, jednak subjektivním prvkem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (srov. též např. rozsudky Soudního dvora ze dne 14. 12. 2000, *Emsland-Stärke*, C-110/99, ECLI:EU:C:2000:695, a ze dne 14. 1. 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a další*, C-322/19 a C-385/19, ECLI:EU:C:2021:11). Tyto požadavky se plně uplatní i při posuzování (možného) zneužití povolení k pobytu za účelem studia. Pokud má být zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia odůvodněno zneužitím takového pobytu, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Pokud tedy má být ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta z důvodu spočívajícího v úmyslu žadatele zneužít povolení, pak důkazní břemeno nese správní orgán (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, či rozsudek ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Azs 196/2024-41). Na druhou stranu lze přisvědčit městskému soudu v tom, že správní orgány nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801, povinny prokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá žadatel povolení k pobytu zneužít.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že závažné a objektivní důvody ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 mohou vyvstat z nepřesvědčivého obsahu pohovoru s žadatelem (případně jeho výsledku), jak zmínil též městský soud. V takových případech nepůjde o standardně důkazně podložený závěr, ale o důvodnou domněnku vyplývající ze závažné a objektivní nepřesvědčivosti výpovědi žadatele, resp. nepřesvědčivosti skutečností z ní vyplývajících. Důvodnost takové domněnky však nelze založit pouze na tom, že žadatel odpovídá na dotazy položené při pohovoru stručně či obecně (srov. opakovaně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024,

č. j. 6 Azs 38/2024-28, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43).

[25] Nejvyšší správní soud však souhlasí se stěžovatelem, že v nyní posuzované věci z pohovoru ani výslechu s ním provedeného takové objektivní a závažné důvody bez dalšího nevyplynuly.

[26] V nyní posuzované věci správní orgány opřely svůj závěr především o obsah pohovoru ze dne 27. 3. 2024 a výslechu ze dne 17. 7. 2024. Vytkly stěžovateli zejména to, že nedokázal přesně specifikovat, zda se jednalo o bakalářské či magisterské studium, že neznal detailně kreditový systém ani přesnou podobu závěrečné práce a že neodpověděl správně na část dotazů z matematiky ani ekonomie. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní orgány jsou oprávněny zkoumat, zda je skutečným záměrem žadatele studium. Takové zkoumání však musí směřovat k ověření autenticity deklarovaného účelu, nikoliv k prověřování obecných znalostí, nahrazení přijímacího řízení vysoké školy či k detailnímu posuzování odborné připravenosti. Stěžovateli je třeba dát za pravdu, že by takový přístup fakticky znamenal posuzování jeho odborných předpokladů ke studiu, k čemuž správní orgán není zákonem povolán. Je zřejmé, že v určitých případech bude vhodné položit některé otázky týkající se zamýšleného studijního oboru. Není však možné bez dalšího uzavřít, že pokud dle správního orgánu dostatečné znalosti žadatel nemá, je zřejmé, že nebude na území ČR studovat, tedy plnit účel svého pobytu.

[27] V posuzované věci závěr o zneužití povolení k pobytu za účelem studia spočívá na hodnocení míry obecných znalostí stěžovatele v matematice či v oboru ekonomie a managementu a na hodnocení informací týkajících se zamýšleného studia, tedy oboru „*Ekonomika a management*“ na UJEP. Stěžovatel sice nebyl schopen správně či případně podrobněji odpovědět na všechny jemu kladené dotazy, dle Nejvyššího správního soudu však na tomto základě nelze vyslovit závěr o jeho úmyslu zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu. Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že stěžovatel opakovaně a konzistentně uváděl, že jeho bezprostředním cílem je absolvování ročního jazykového kurzu českého jazyka, po jehož úspěšném dokončení hodlá podat přihlášku ke studiu oboru „*Ekonomika a management*“ na UJEP. Ke studiu v České republice se navíc hlásil necelý rok po ukončení střední školy; i v tomto ohledu tedy lze vnímat logičnost stěžovatelových kroků týkajících se jeho plánovaného vysokoškolského studia.

[28] Stěžovatel byl schopen uvést konkrétní parametry jazykového kurzu: jeho předpokládané trvání (od 1. 4. 2024 do 30. 6. 2025), časovou dotaci (výuka každý pracovní den od 8:00 do 12:00 hod.) i celkovou cenu (5 000 EUR), přičemž uvedl, že polovinu této částky již uhradil. Popsal rovněž, že před podáním žádosti absolvoval měsíční online kurz češtiny. Během výslechu byl schopen v zásadě správně napsat několik slov v českém jazyce. Tyto skutečnosti tedy bez dalšího nesvědčí o tom, že by příprava na pobyt byla pouze formální. Pokud jde o financování pobytu, stěžovatel uvedl konkrétní částky, které má k dispozici, tj. přibližně 180 milionů VND od rodičů, i pravidelnou měsíční podporu z jejich strany. Přestože uvedl, že druhou polovinu ceny jazykového kurzu má zaplatit přítel rodičů, jehož jméno neznal, tato skutečnost sama o sobě nepostačuje k závěru o účelovosti žádosti.

[29] Co se týče plánovaného vysokoškolského studia na UJEP, stěžovatel opakovaně uváděl, že si zvolil obor „*Ekonomika a management*“, a vysvětlil svou motivaci zájmem o ekonomickou spolupráci mezi Vietnamem a Evropskou unií a o oblast mezinárodního

pokračování

obchodu. Uvedl, že studium v zahraničí mu umožní získat širší znalosti a dovednosti a zvýšit své šance na trhu práce ve Vietnamu, kde je podle jeho slov pro absolventy vietnamských vysokých škol obtížné nalézt odpovídající zaměstnání. Tuto motivaci je nezbytné považovat za racionální a vnitřně konzistentní, samotný fakt, že k problematice mezinárodního obchodu má blíže jiný studijní obor UJEP, tuto konzistentnost nevyvrací. Přitom není zřejmé, co konkrétně by dle správních orgánů bylo považováno za dostatečnou motivaci stěžovatele k danému studiu. Stěžovatel byl dále schopen uvést konkrétní informace o vybrané univerzitě. Znal její název i její umístění, stejně jako adresu svého plánovaného bydliště v ČR v době předchozího studia českého jazyka. Popsal též, jak se bude do jazykové školy dopravovat. Stejně tak znal podmínky i dobu zápisu. Tyto skutečnosti tedy nepodporují závěr správních orgánů a městského soudu o účelovosti žádosti.

[30] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že u uchazeče, který se nejprve hlásí k jazykové přípravě před zahájením vlastního vysokoškolského studia, nelze bez dalšího požadovat detailní a bezchybné zvládnutí odborného pojmosloví budoucího oboru. Je pravdou, že stěžovatel nedokázal přesně vysvětlit, co je diplomová práce nebo kreditový systém, a nebyl schopen detailně popsat obsah studia makroekonomie. V oblasti matematiky a ekonomie neodpověděl správně na všechny položené otázky. Ve vztahu k obsahu studia však uvedl správně některé konkrétní předměty, které má absolvovat, a vyjádřil se i k možnostem budoucího uplatnění absolventa daného oboru UJEP v oblasti marketingu či nižšího a středního managementu. Znal též jména některých ekonomů i základní české realie. Nesprávnost či nedostatečnost některých jeho odpovědí sice může vyvolávat určité pochybnosti o hloubce stěžovatelových dosavadních znalostí, nesvědčí však bez dalšího o úmyslu zneužít pobytové oprávnění. Je třeba mít na zřeteli, že stěžovatel byl v době provedení pohovoru i výsledku čerstvým absolventem střední školy, který teprve hodlal absolvovat jazykovou přípravu a následně případné vysokoškolské studium.

[31] Ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá existence dalších objektivních skutečností (např. vazby na konkrétní zaměstnavatele, předchozí pokusy o získání jiného pobytového titulu apod.), které by ve svém souhrnu nasvědčovaly tomu, že skutečným cílem pobytu stěžovatele je jiná činnost než studium. Abstraktní úvahy žalované o možnosti takto obcházet nulové kvóty pro vietnamské žádosti o vydání zaměstnanecké karty pro unesení důkazního břemene správních orgánů skutečně nepostačují. Pokud by v průběhu pobytu stěžovatele na území ČR vyšlo najevo, že jeho skutečným cílem není studium, případně by stěžovatel v tomto studiu nečinil dostatečný pokrok, bylo by jistě možné mu platnost povolení k dlouhodobému pobytu zrušit, resp. dobu jeho platnosti neprodloužit (srov. např. recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2026, č. j. 5 Azs 234/2025-32).

[32] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že správní orgány nepostavily svůj závěr o úmyslu stěžovatele zneužít pobytové oprávnění za účelem studia k jinému účelu na dostatečně závažných a přesvědčivých důvodech. Skutečnosti, které správní orgány pro odůvodnění obavy ze zneužití pobytového oprávnění stěžovatelem uvedly, k takovému závěru nepostačovaly. Nesprávně posoudil danou otázku i městský soud, který v zásadě převzal a aproboval závěry správních orgánů.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve shora vymezeném rozsahu důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025; srov. čl. XI odst. 3 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony]. V dané věci se vady, pro něž je rozsudek městského soudu rušen, týkaly již rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[34] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[35] Stěžovatel v řízení před městským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podání kasační stížnosti.

[36] Stěžovatel vynaložil rovněž náklady na své právní zastoupení. V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátkou Mgr. Azrou Drozdek. Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením, přičemž pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[37] Od 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif, nicméně dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

[38] Náklady stěžovatele na právní zastoupení v řízení o žalobě tedy odpovídají odměně advokátky ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava právního zastoupení a podání žaloby), a dále paušální náhradě jejích hotových výdajů za tyto dva úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu provedený po 31. 12. 2024 (podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění) náleží stěžovateli dle § 9 odst. 5 a § 7 bodu 5 advokátního tarifu, ve

pokračování

znění účinném od 1. 1. 2025, náhrada nákladů řízení odpovídající odměně advokátky ve výši 4 620 Kč a paušální náhradě jejích hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025). K nákladům na odměnu a náhradu hotových výdajů advokátky je dále nezbytné přičíst částku připadající na DPH ve výši 21 %.

[39] Celkem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů řízení ve výši 22 363 Kč. K úhradě této částky stanovil Nejvyšší správní soud žalované přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2026

JUDr. Jakub
Camrda
předseda senátu